

РОБСТВОТО.

СЛИВЕНЪ ПОДЪ ТУРЦИТЪ ДО КРАЯ НА XIX-ИЯ ВЪКЪ.

Сливенско прѣзъ първитѣ години на робството.

Подробности отъ момента на първия стѣпалъ турски кракъ въ Сливенъ до завършеното поробване на България ни липсватъ. Въпросътъ се отнася за промежутъка, който е единъ отъ най-важнитѣ и сѣдбоносни за нашия край. Именно прѣзъ него се скжсаха и послѣднитѣ нишки между традициитѣ на миналото и настоящето. Даже сценитѣ, свидѣтели на които бѣха нашитѣ бащи до момента на освободението ни, не сж въ състояние да илюстриратъ що годѣ потрѣситѣ, ксито сж прѣживѣли тѣхнитѣ прадѣди прѣзъ епохата отъ 1361 г. до 1393 г. Говоръ, традиции, носия и споменъ изгубватъ своята самобитност и се осжждатъ на смъртъ или рѣзки промѣни подъ нови фактори: мечъ, робуване и невѣжество. За турчина нѣмаше: сърби, гърци, българи и т. н. — всички прѣдъ него бѣха едно — гяури. Очевидно бѣ, кой отъ всички тия народи трѣбаше да изпитва пръвъ и послѣденъ суровоститѣ на новия общъ побѣдителъ. Българитѣ, бидейки срѣщу самото огнище на турскитѣ пълчища — М. Азия, а слѣдъ това и при участието на тѣхната пещъ — Стамбулъ, бѣха сравнително най-беззащитната и злочеста рая подъ турци ѣ Разчитайки на меча и съ страстиата вѣра за блаженна отплата въ едема, турцитѣ почваха съ мечъ и свършваха съ заробване и сквернь. Само по тоя начинъ тѣ можеха да побѣдяватъ и ужасяватъ. Никогажъ, слѣдъ римлянитѣ, Балканскитѣ П-въ не е билъ потрѣсванъ отъ единъ тѣй мощенъ и грозенъ владѣтель. Трети, и държащъ срѣда между тия побѣдители, бѣ прабългарина отъ 679 г., но неговата малобройностъ и не-